PENDAKWA RAYA

lwn.

LOO TEE MAW

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
ABDUL AZIZ MOHAMAD H
[RAYUAN JENAYAH NO. 41-300 & 41-301-1990]
18 JULAI 1991

PROSEDUR JENAYAH: *Perniagaan hotel tanpa lesen - Didakwa oleh Inspektor Polis - Sepatutnya didakwa oleh pegawai Dewan Bandaraya - Kecacatan didalam pertuduhan - Kesalahan tidak boleh ditangkap - Makna "any prosecution" - Tiada peruntukan untuk kesalahan tidak mempamerkan lesen - Akta Kerajaan Tempatan 1976, ss. 107(6), 119 - Kanun Prosedur Jenayah, ss. 2, 173(g), 322, 377, 380(ii).*

Responden didalam kes ini di tuduh menjalankan perniagaan hotel tanpa lesen dibawah s. 107(6) Akta Kerajaan Tempatan 1976 (Akta tersebut). Majistret telah melepaskan responden dibawah s. 173(g) Kanun Prosedur Jenayah (Kanun tersebut) tanpa perbicaraan kerana Majistret berpendapat bahawa pendakwaan sepatutnya dijalankan oleh pegawai Dewan Bandaraya dan tidak oleh pegawai polis dan juga memutuskan bahawa wujudnya kecacatan terhadap pertuduhan kerana s. 107(6) Akta tersebut yang disebutkan sebagai undang-undang yang dilanggar dan s. 119 sebagai penaltinya walaupun s. 107(6) yang memperuntukkan penalti bagi kesalahan tidak mempamerkan lesen. Ini adalah rayuan pihak Pendakwa Raya terhadap keputusan ini.

Diputuskan:

[1] Oleh kerana hukuman yang ditetapkan oleh s. 107(6) Akta tersebut ialah penjara kurang daripada 3 tahun, kesalahan tersebut adalah satu kesalahan tidak boleh ditangkap (non-seizable offence) dan s. 377 Kanun tersebut tidak boleh dipakai.

[2] Kebolehtangkapan di bawah s. 121 Akta tersebut tidaklah menjadikan kesalahan-kesalahan di bawah Akta itu sebagai kesalahan-kesalahan boleh tangkap bagi maksud-maksud Kanun tersebut.

[3] Adalah jelas bahawa perenggan (a) s. 380(ii) Kanun tersebut dari ungkapan "any prosecution" adalah bertujuan sebagai kaedah am untuk dipakai bagi sebarang pendakwaan dibawah mana-mana undang, dan perenggan (b) serta perenggan (c), adalah pengecualian bagi kes-kes yang tertentu yang tidak menjejaskan keluasan perenggan (a). Seandainya seseorang yang tidak berkuasa cuba menjalankan pendakwaan, itu tidaklah menjadi alasan untuk membuat pelepasan di bawah s. 173(g) Kanun tersebut. Perlepasan di bawah s. 173(g) ini hanya berbangkit jika Mahkamah mendapati bahawa pertuduhan tidak berasas.

[4] Jikalau tidak ada peruntukan dalam Akta tersebut atau dalam perundangan subsidiari di bawahnya yang mewajibkan lesen bagi perniagaan hotel, maka tidaklah berbangkit di bawah s. 107(6) Akta tersebut kesalahan tidak mempamerkan lesen itu, dan tuduhan terhadap responden, sama ada kerana tidak ada lesen atau kerana tidak mempamerkan lesen, bolehlah dikatakan tidak berasas.

[Rayuan ditolak; responden dilepaskan tapi tidak dibebaskan.]

Perundangan yang dirujuk:

Local Government Act 1976, ss. 107(6), 119
Criminal Procedure Code, ss. 2(i), 152, 173(g), 325, 377, 380

PENGHAKIMAN

Abdul Aziz Mohamad H:

Dalam kedua-dua rayuan ini, yang telah didengar serentak, Pendakwa Raya merayu terhadap perintah Majistret Kuala Lumpur melepaskan responden di bawah s. 173(g) Kanun Prosedur Jenayah tanpa perbicaraan. Pelepasan itu tidak sampai kepada pembebasan. Seksyen 173(g) berbunyi seperti berikut:

> Nothing in para. (f)" - iaitu peruntukan yang memestikan pembebasan jika didapati tiada kes dari keterangan pihak pendakwaan - "shall be deemed to prevent the Court from discharging the accused at any previous stage of the case if for reasons to be recorded by the Court it considers the charge to be groundless.

Responden dituduh menjalankan perniagaan hotel tanpa lesen. Pertuduhan terhadap responden dalam kedua-dua kes adalah serupa, melainkan tarikh kesalahan sahaja yang berlainan. Pertuduhan menyatakan undang-undang yang dilanggar sebagai s. 107(6) Akta Kerajaan Tempatan 1976 dan seksyen penalti sebagai s. 119. Pegawai Pendakwa ialah seorang Inspektor Polis.

Daripada alasan penghakimannya, nampaknya ada dua sebab mengapa Majistret yang bijaksana itu membuat perintah tersebut, yang satunya adalah berkenaan dengan soal orang yang layak menjalankan pendakwaan, dan yang satu lagi adalah berkenaan dengan kecacatan pada pertuduhan.

Tentang perjalanan pendakwaan, Majistret yang bijaksana itu berpendapat bahawa pendakwaan sepatutnya dijalankan oleh Pegawai Dewan Bandaraya Kuala Lumpur dan tidak oleh pegawai polis. Jawapan kepada persoalan itu boleh didapati sama ada dari s. 377 atau s. 380 Kanun Prosedur Jenayah. Menurut s. 377, jika kesalahan dalam kes ini ialah kesalahan boleh tangkap (seizable offence), seseorang pegawai polis yang sekurang-kurangnya berpangkat inspektor, yang bertindak bagi pihak Pendakwa Raya, bolehlah menjalankan pendakwaan. Menurut s. 2(i) Kanun itu, makna "seizable offence" untuk maksud-maksud Kanun itu ialah suatu kesalahan yang kerananya - menurut ruang ketiga Jadual Pertama - seseorang pegawai polis boleh pada kebiasaannya (ordinarily) menangkap tanpa waran. Mengikut Jadual Pertama itu, jika sesuatu kesalahan itu ialah terhadap mana-mana undang-undang selain daripada Kanun Keseksaan, kuasa untuk menangkap tanpa waran tidak diberikan pada kebiasaannya bagi kesalahan yang membawa hukuman penjara kurang daripada tiga tahun atau hukuman denda sahaja. Maka jika hukuman bagi sesuatu kesalahan di bawah sesuatu statut yang bukan Kanun Keseksaan ialah penjara kurang daripada tiga tahun atau denda sahaja, kesalahan itu, menurut dan bagi maksud-maksud Kanun Prosedur Jenayah, ialah kesalahan tak boleh tangkap (non-seizable offence). Oleh kerana hukuman penjara maksimum yang ditetapkan oleh s. 119 Akta Kerajaan Tempatan 1976 bagi kesalahan dalam kes ini ialah satu tahun sahaja, maka kesalahan itu bukanlah kesalahan boleh tangkap, dan s. 377 tidaklah terpakai bagi kes ini.

Dalam mencapai pendapat itu, saya tidaklah melupakan kuasa menangkap tanpa waran yang diberikan oleh s. 121 Akta itu bagi kesalahan-kesalahan di bawah Akta itu, yang mana, walaubagaimanapun, bukanlah kuasa yang boleh digunakan pada kebiasaannya, tetapi hanya jika nama dan alamat orang yang berkenaan itu tidak dapat dipastikan atau adalah diragui. Tetapi kebolehtangkapan (seizability) di bawah seksyen itu tidaklah menjadikan kesalahan-kesalahan di bawah Akta itu sebagai kesalahan-kesalahan boleh tangkap bagi maksud-maksud Kanun Prosedur Jenayah. Bagi maksud-maksud Kanun itu, dalam hal undang-undang selain

daripada Kanun Keseksaan, kesalahan boleh tangkap hendaklah ditentukan mengikut sama ada, menurut ruang ketiga Jadual Pertama kepada Kanun Prosedur Jenayah, pesalahnya boleh ditangkap tanpa waran, dan soal itu adalah bergantung pula, menurut ruang kedua, kepada penalti bagi kesalahan itu.

Setelah memutuskan, sehaluan dengan pendapat Majistret yang bijaksana itu, bahawa s. 377 tidak terpakai bagi kes itu, saya berpaling pula kepada s. 380. Subseksyen (ii)nya berbunyi seperti berikut:

> (ii) in summary non-seizable cases in the Court of a Magistrate:
>
> (a) the public prosecutor or a deputy public prosecutor or a police officer may appear and conduct any prosecution;
>
> (b) any officer of any Government department or of any local authority or statutory authority or any person employed by any local authority or statutory authority may appear and conduct any prosecution for an offence against any written law which it is the duty of the said deaprtment or authority specially to enforce;
>
> (c) any private person may appear in person or by advocate or, in the State of Trengganu, by a pleader and prosecute for an offence against his own person or property.

Majistret yang bijaksana itu nampaknya telah berpegang kepada perenggan (b) dengan mengenepikan sama sekali perenggan (a), dengan akibat bahawa, pada pendapat beliau, pegawai Dewan Bandarayalah yang sepatutnya menjalankan pendakwaan dalam kes ini manakala pegawai polis tidak boleh. Adalah jelas kepada saya bahawa perenggan (a), dari ungkapan "any prosecution", adalah bertujuan sebagai kaedah am untuk dipakai bagi sebarang pendakwaan di bawah mana-mana undang-undang, dan perenggan (b), serta juga perenggan (c), adalah pengecualian bagi kes-kes tertentu yang tidak menjejaskan keluasan (generality) perenggan (a). Saya bersetuju dengan Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana dan saya memutuskan bahawa seseorang pegawai polis berkuasa menjalankan pendakwaan dalam kes ini. Tetapi seandainya pun seseorang yang tidak berkuasa cuba menjalankan pendakwaan, itu tidaklah menjadi alasan untuk membuat pelepasan di bawah s. 173(g). Pelepasan di bawah seksyen itu hanya berbangkit jika Mahkamah mendapati bahawa pertuduhan tidak berasas. Jika seseorang yang tidak berkuasa cuba menjalankan pendakwaan, tidaklah langsung dapat dikatakan bahawa itu bererti pertuduhan tidak berasas.

Berkenaan dengan kecacatan pada pertuduhan pula, sebagaimana saya nyatakan tadi, ia menyebut s. 107(6) Akta Kerajaan Tempatan 1976 sebagai undang-undang yang dilanggar dan s. 119 sebagai seksyen penaltinya. Tetapi seksyen 107(6) memperuntukkan penalti bagi kesalahan tidak mempamerkan lesen. Oleh yang demikian pertuduhan itu adalah salah apabila ia menyatakan bahawa menjalankan perniagaan hotel tanpa lesen melanggar s. 107(6) atau apabila ia gagal menyatakan apakah undang-undang sebenarnya yang dilanggar. Maka kehendak s. 152(iv) Kanun Prosedur Jenayah telah tidak dipatuhi. Tentang s. 119 pula, ia memperuntukkan penalti am bagi kesalahan-kesalahan yang tidak diberikan penalti tertentu. Jika benar kesalahannya di bawah s. 107(6), tidak perlulah penalti di bawah s. 119 oleh kerana s. 107(6) itu sendiri memperuntukkan penalti baginya.

Semasa membuat tujuannya dalam rayuan ini, Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana menyatakan bahawa sebenarnya responden hendak dituduh atas kesalahan tidak mempamerkan lesen di bawah s. 107(6) tetapi telah silap dituduh kerana tidak mempunyai lesen. Menurut Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana, terdapat lakuna dalam undang-undang, oleh kerana beliau tidak dapat mengesan peruntukan undang-undang yang mewajibkan lesen bagi menjalankan perniagaan hotel. Beliau membuat pendedahan itu dalam memohon supaya saya

menggunakan kuasa Mahkamah di bawah s. 325 Kanun Prosedur Jenayah untuk membetulkan kesilapan itu. Saya tidak melayan permohonan itu oleh kerana seksyen itu langsung tidak ada kaitan dengan masalah ini dan saya tidak memahami maksud permohonan itu.

Daripada rekod prosiding di Mahkamah Majistret, tidak ternyata bahawa Majistret yang bijaksana itu ada meminta pegawai pendakwa memberi penjelasan tentang kecacatan pada pertuduhan itu. Andaikata penjelasan telah diminta, saya tidak hairan sekiranya pegawai pendakwa sendirinya tidak dapat memberi penjelasan. Andaikata Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana telah mengambil tempat pegawai pendakwa di Mahkamah Majistret dan telah memberi penjelasan sebagaimana yang telah diberi kepada saya, saya berpendapat Majistret yang bijaksana tidak silap sekiranya beliau memerintahkan pelepasan di bawah s. 173(g) Kanun Prosedur Jenayah. Saya berkata demikian oleh kerana jikalau tidak ada peruntukan dalam Akta Kerajaan Tempatan 1976 atau dalam perundangan subsidiari di bawahnya yang menwajibkan lesen bagi perniagaan hotel, maka tidaklah berbangkit di bawah s. 107(6) kesalahan tidak mempamerkan lesen itu, dan tuduhan terhadap responden, sama ada kerana tidak ada lesen atau kerana tidak mempamerkan lesen, bolehlah dikatakan tidak berasas. Oleh sebab itu saya menolak rayuan ini.

Menentukan peruntukan undang-undang bagi mengasaskan pertuduhan adalah tugas pihak pendakwaan dan bukan tugas Mahkamah. Namun demikian, sambil menolak rayuan ini, saya mengesyorkan kepada Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana supaya mengkaji sama ada peruntukan yang menwajibkan lesen bagi perniagaan hotel terdapat di bawah Enakmen Rumah Tumpangan (N.M.B. bab 87) dan tidak di bawah Akta Kerajaan Tempatan 1976. Jika terdapat peruntukan sedemikian, dan jika niat asal sebenarnya ialah untuk menuduh responden kerana menjalankan perniagaan hotel tanpa lesen - dan tidaklah, sebagaimana dikatakan oleh Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana, kerana tidak mempamerkan lesen - responden masih boleh disaman semula atas laporan asal, walaupun rayuan ini ditolak, oleh kerana responden telah dilepaskan sahaja dan tidaklah juga dibebaskan.

Also found at [1991] 3 CLJ 1741